

„Кукуруигу пѣтленце,
 Какиното момченце!
 Прѣзъ прозорче надникни
 И зрѣнца си поклѣвни“.

Пѣтелътъ ходѣлъ изъ стаята и мълчалъ. Лисицата пакъ запѣла и му хвърлила прѣзъ прозореца едно царевично зърно. Пѣтелътъ изялъ зрѣнцето и казалъ :

„Не, кумице, не можешъ ме измами. Ти искашъ да ме изядешъ и кокълче да не оставишъ“.

„Какъ щѣло да те изямъ! Бива ли такова нѣщо? — отговаря кума лиса. Само ми се щѣше да те вода у дома на гости, да видишъ какви чудеса имамъ и какъ се поминувамъ!“ — и пакъ запѣла:

„Кукуруигу пѣтленце,
 Какиното момченце!
 Прѣзъ прозорче надникни
 Още зрѣнца поклѣвни!“

Тъкмо се подалъ пѣтелътъ на прозореца, и лисицата го сграбчила. Пѣтелътъ пакъ закрепѣлъ :

„Олеле, отвлѣче ме лисицата, отвлѣче ме задъ тъмни гори, по стрѣмни пжтечки, по високи планини; иска да ме изяде и кокалче да не остави“.

Котаракътъ чулъ отъ полето, спусналъ се по тѣхъ, отървалъ пѣтля и го завелъ пакъ вкжщи.

„Нали ти казвахъ: не отваряй прозореца, не поглеждай прѣзъ него, ще те изяде лисицата и кокалче нѣма да остави“.

Отишълъ пакъ старецътъ на работа, а котаракътъ му занесълъ ядене. Лисицата се промъкнала подъ прозореца и запѣла същата пѣсенъ; три пжти я изпѣла, а пѣтелътъ мълчалъ.

Лисицата се очудила: „Какъ тѣй, нима пѣтлю е онѣмѣлъ?“

„Не, кумице, не можешъ вече ме измами, не поглеждамъ вече прѣзъ прозореца“.